

Fantoom

1

Elena Gilbert stapte een uitgestrekt grasveld op. De sponsachtige blaadjes bezweken onder haar voeten. Bosjes paarse rozen en violette riddersporen werkten zich omhoog uit de grond en boven haar hoofd hing een enorm bladerdak waarin gloeiende lantarens glinsterden. Op het terras voor haar stonden twee gewelfde witmarmere fontein die waterstralen hoog de lucht in spoten. Alles was mooi, elegant en op de een of andere manier bekend.

Dit is het paleis van Bloddeuwedd, zei een stem in haar hoofd. Maar toen ze hier de laatste keer was, had het veld vol gestaan met lachende, dansende feestgangers. Die waren nu weg, hoewel er sporen van hun aanwezigheid waren achtergebleven: de tafels langs het grasveld stonden vol lege glazen; een zijden sjaal was achteloos over een stoel gegooid; een eenzame hooggehakte schoen stond op de rand van de fontein.

Er was nog iets anders vreemds. Hiervoor was het tafereel beschenen door het helse, rode licht dat alles in de Duistere Dimensie verlichtte en blauwe tinten in paars, wit in roze en roze tinten in de fluwelige kleur van bloed veranderde. Nu scheen overal een helder licht en in de lucht zweefde rustig een witte volle maan.

Elena hoorde een fluistering van een beweging achter zich en ze besepte met een schok dat ze toch niet alleen was. Plotseling was daar een donkere gedaante die naar haar toe kwam.

Damon.

Natuurlijk was het Damon, dacht Elena met een glimlach. Als iemand hier onverwacht voor haar zou verschijnen, op deze plek die voelde als het einde van de wereld, of in elk geval als het uur na het einde van een goed feest, zou het Damon zijn. God, hij was zo mooi. Zwart op zwart: zacht zwart haar, ogen zo zwart als de nacht, een

zwarte spijkerbroek en een soepel zwartleren jack.

Toen hun ogen elkaar ontmoetten, was ze zo blij hem te zien dat ze bijna niet adem kon halen. Ze wierp zich in zijn armen, omhelsde hem, voelde de soepele, harde spieren in zijn armen en borst.

‘Damon,’ zei ze. Om de een of andere reden beefde haar stem. Haar lichaam beefde ook, en Damon streelde haar armen en schouders om haar te kalmeren.

‘Wat is er, prinses? Vertel me niet dat je bang bent.’ Hij wierp haar een trage glimlach toe en zijn handen voelden sterk en rustig.

‘Ik ben wél bang,’ antwoordde ze.

‘Maar waar ben je dan bang voor?’

Dat bracht haar even in verwarring. Toen, terwijl ze haar wang tegen de zijne legde, zei ze langzaam: ‘Ik ben bang dat dit maar een droom is.’

‘Ik zal je een geheim vertellen, prinses,’ zei hij in haar oor. ‘Jij en ik zijn hier het enige echte. Al het andere is de droom.’

‘Alleen jij en ik?’ echode Elena. Een onbehagelijke gedachte knaagde aan haar, alsof ze iets... of iemand vergat. Een asdeeltje landde op haar jurk en ze veegde het verstrooid weg.

‘Het is alleen wij tweeën, Elena,’ zei Damon scherp. ‘Jij bent van mij. Ik ben van jou. We hebben vanaf het begin der tijden van elkaar gehouden.’

Natuurlijk. Daarom beefde ze... van blijdschap. Hij was van haar. Zij was van hem. Ze hoorden bij elkaar.

Ze fluisterde één woord: ‘Ja.’

Toen kuste hij haar.

Zijn lippen waren zo zacht als zijde, en toen de kus zich verdiepte, liet ze haar hoofd achteroverzakken om haar hals te ontbloten en ze wachtte op de dubbele wespenteek die hij haar zo vaak had toegebracht.

Toen die niet kwam, opende ze vragend haar ogen. De maan scheen even helder als altijd en de geur van rozen hing zwaar in de lucht. Maar Damons scherpe gelaatstrekken waren bleek onder zijn donkere haar en meer as was neergedaald op de schouders van zijn jack. Plotseling balden de lichte twijfels die haar hadden gekweld zich samen.

O, nee. O, née.

‘Damon.’ Ze hapte naar adem terwijl ze hem wanhopig aankeek en haar ogen vulden zich met tranen. ‘Je kunt hier niet zijn, Damon. Je bent... dood.’

‘Al meer dan vijfhonderd jaar, prinses.’ Damon wierp haar zijn verblindende glimlach toe. Nog meer as dwarrelde om hen heen naar beneden, als een fijne, grijze regen, dezelfde grijze as waar Damons lichaam werelden en dimensies verder onder was begraven.

‘Damon, je bent nu... dood. Niet ondood, maar... overleden.’

‘Née, Elena...’ Hij begon te flikkeren en te vervagen, als een lamp die uitdooft.

‘Ja. Ja! Ik heb je vastgehouden terwijl je doodging...’ Elena snikte hulpeloos. Ze kon Damons armen nu niet meer voelen. Hij verdween in een flauw schijnsel.

‘Luister naar me, Elena...’

Ze hield maanlicht in haar armen. Angst sloeg haar om het hart.

‘Je hoeft me alleen maar te roepen,’ zei Damons stem. ‘Je hoeft alleen maar...’

Zijn stem vervaagde in het geluid van de wind die door de bomen ruiste.

Elena’s ogen vlogen open. Als door een mist registreerde ze dat ze zich in een kamer bevond die gevuld was met zonlicht, en een enorme kraai zat op de vensterbank van een open raam. De vogel hield zijn kop schuin en kraste, terwijl hij haar met glinsterende ogen aankeek.

Een koude rilling gleed langs haar ruggengraat naar beneden. ‘Damon?’ fluisterde ze.

Maar de kraai spreidde zijn vleugels en vloog weg.

2

Lief dagboek,

IK BEN THUIS! Ik durf het bijna niet te geloven, maar ik ben er.

Ik werd met een heel vreemd gevoel wakker. Ik wist niet waar ik was en ik lag alleen maar de frisse geur van de katoenen lakens met wasverzachter op te snuiven en me af te vragen waarom alles er zo vertrouwd uitzag.

Ik was niet in het landhuis van Lady Ulma. Daar zou ik hebben geslapen onder het gladste satijn en het zachtste fluweel en de lucht was er vervuld van de geur van wierook. Ik was ook niet in het pension: mevrouw Flowers waste het beddengoed daar in een vreemd geurend kruidenmengsel, dat volgens Bonnie diende als bescherming en zorgde voor goede dromen.

Plotseling wist ik het. Ik was thuis. De Wachters hadden hun belofte waargemaakt! Ze hadden me naar huis gebracht.

Alles is veranderd, maar tegelijkertijd is alles hetzelfde gebleven. Het is nog dezelfde kamer waar ik als klein babytje heb geslapen: mijn glanzend gepoetste kersenhouten toilettafel en schommelstoel, op een plank het zwart-witte speelgoedhondje dat Matt op de kermis had gewonnen toen we in de vijfde zaten, mijn cilinderbureau met zijn kleine vakjes, de sierlijke antieke spiegel boven mijn toilettafel en de posters van Monet en Klimt van de museumexposities in Washington D.C. waar tante Judith me mee naartoe had genomen. Zelfs mijn kam en borstel liggen netjes naast elkaar op mijn toilettafel. Het is allemaal precies zoals het hoort te zijn.

Ik stapte uit bed en gebruikte een zilveren briefopener om de geheime plank in mijn kast omhoog te wrikken. Daar, op mijn oude verstopplek, vond ik dit dagboek, precies waar ik het zo veel maanden geleden had opgeborgen. De laatste notitie was van november, vóór Founder's Day,

voor ik... doodging. Voor ik van huis wegging en niet meer terugkwam. Tot nu.

In die notitie gaf ik een gedetailleerde beschrijving van ons plan om mijn andere dagboek terug te krijgen, het dagboek dat Caroline van me had gestolen en dat ze hardop wilde voorlezen tijdens haar voordracht op Founder's Day, in de wetenschap dat dat mijn leven zou verwoesten. De dag daarop verdronk ik in de Wickery Creek en herrees ik als vampier. Later stierf ik weer en kwam ik terug als mens, en nog later reisde ik naar de Duistere Dimensie, waar ik duizenden avonturen beleefde. En al die tijd had mijn oude dagboek op me liggen wachten op de plek waar ik het had achtergelaten, onder de vloer van mijn kast.

De andere Elena, de Elena die de Wachters in de geheugens van de mensen hadden geplant, was al die maanden hier geweest. Ze was naar school gegaan en had een normaal leven geleid. Die Elena had niet in dit dagboek geschreven. Daar ben ik eigenlijk wel blij om. Hoe griezelig zou het zijn om dagboek aantekeningen in mijn eigen handschrift te zien en me niets te herinneren van de gebeurtenissen die erin werden beschreven? Hoewel het misschien wel had kunnen helpen. Ik heb geen idee wat er volgens alle andere mensen in de maanden sinds Founder's Day in Fell's Church is gebeurd.

Het hele dorp Fell's Church heeft een nieuwe start gekregen. De kitsune hadden het uit pure kwaadaardigheid en pesterigheid te gronde gericht. Ze hadden kinderen opgezet tegen hun ouders en ze hadden mensen opgezweept om zichzelf en iedereen van wie ze hielden te vernietigen.

Maar nu was dat allemaal niet gebeurd.

Als de Wachters woord hebben gehouden, is iedereen die was overleden nu weer in leven: de arme Vickie Bennett en Sue Carson, die in de winter waren vermoord door Katherine, Klaus en Tyler Smallwood; de onaangename meneer Tanner; de onschuldige mensen die door de kitsune waren vermoord of door hun schuld waren overleden. Ik. Iedereen was terug, iedereen mocht opnieuw beginnen.

En behalve ikzelf en mijn beste vrienden – Meredith, Bonnie, Matt, mijn geliefde Stefan en mevrouw Flowers – weet niemand dat het leven sinds Founder's Day niet gewoon verder is gegaan.

We hebben allemaal een tweede kans gekregen. We hebben het voor elkaar. We hebben iedereen gered.

Iedereen, behalve Damon. Aan het eind heeft hij ons gered, maar wij konden hem niet redden. Hoe we ook ons best deden en hoe wanhopig we ook smeekten, de Wachters konden hem niet terughalen. En vampiers reïncarneren niet. Ze gaan niet naar de hemel, of naar de hel, of naar wat voor hiernamaals dan ook. Ze... verdwijnen gewoon.

Elena hield even op met schrijven en haalde diep adem. Haar ogen vulden zich met tranen, maar ze boog zich weer over het dagboek. Ze moest de volledige waarheid vertellen, anders had het geen zin om een dagboek bij te houden.

Damon is in mijn armen gestorven. Het was hartverscheurend om hem van me te zien wegglijden. Maar ik zal Stefan nooit vertellen wat ik echt voor zijn broer heb gevoeld. Dat zou wreed zijn... en wat zou het nu nog voor zin hebben?

Ik kan nog steeds niet geloven dat hij er niet meer is. Er was niemand zo vol leven als Damon – niemand hield zo veel van het leven als hij. Nu zal hij nooit weten...

Plotseling vloog de deur van Elena's slaapkamer open, en Elena sloeg met bonzend hart haar dagboek dicht. Maar de indringer was alleen maar haar jongere zusje Margaret. Ze had een roze bloemetjespyjama aan en haar maïsblonde haar stond als een verenkrans recht over-eind op haar hoofd. De vijfjarige remde pas af toen ze bijna bij Elena was... en stortte zich boven op haar.

Ze belandde met haar volle gewicht op haar oudere zus, die even naar adem hapte. Margarets wangen waren nat, haar ogen glansden van de tranen en haar handjes grepen Elena stevig beet.

Elena klemde haar zusje stijf tegen zich aan, voelde haar gewicht, snoof de zoete geur op van babyshampoo en Play-Doh.

'Ik heb je gemist!' zei Margaret, met een snik in haar stem. 'Elena! Ik heb je zo gemist!'

'Wat?' Hoewel ze haar best deed om luchtig te reageren, hoorde

Elena haar stem trillen. Ze beseftte met een schok dat ze Margaret meer dan acht maanden niet had gezien... niet écht gezien. Maar dat kon Margaret niet weten. 'Heb je me sinds gisteravond zo gemist dat je hiernaartoe komt rennen om me te zoeken?'

Margaret maakte zich een klein beetje van Elena los en staarde haar aan. Haar vijfjarige helderblauwe ogen hadden een intense, wetende blik, en er gleeed een rilling langs Elena's ruggengraat.

Maar Margaret zei niets. Ze pakte Elena gewoon nog iets steviger beet, krulde zich op en legde haar hoofd tegen haar schouder. 'Ik had een akelige droom. Ik droomde dat je weg was. Je ging wég.' Het laatste woord was een zachte jammerklacht.

'O, Margaret,' zei Elena en ze wiegde het warme, stevige lijfje van haar zusje in haar armen. 'Het was maar een droom. Ik ga nergens naartoe.' Ze sloot haar ogen, hield Margaret vast en bad dat haar zusje echt alleen maar een nachtmerrie had gehad, en dat ze niet door de mazen van de betovering van de Wachters heen was geglipt.

'Goed, lieverdje, tijd om op te schieten,' zei Elena even later, terwijl ze Margaret zachtjes in haar zij kietelde. 'Zullen we samen een lekker ontbijtje maken? Zal ik pannenkoeken voor je bakken?'

Margaret ging rechtop zitten en staarde Elena met grote blauwe ogen aan. 'Oom Robert maakt wafels,' zei ze. 'Hij maakt op zondagmorgen altijd wafels. Weet je nog wel?'

Oóm Robert. Juist. Tante Judith en hij waren na Elena's dood getrouwd. 'Natuurlijk, lieverdje,' zei ze luchtig. 'Ik was gewoon even vergeten dat het vandaag zondag was.'

Ze hoorde nu inderdaad iemand beneden in de keuken. En ze rook dat er iets heerlijk op het vuur stond. Ze snoof. 'Is dat bácon?'

Margaret knikte. 'Wie het eerste in de keuken is!'

Elena lachte en rekte zich uit. 'Ik moet eerst even helemaal wakker worden. Ik zie je zo beneden.' Ik kan straks weer met tante Judith praten, beseftte ze blij.

Margaret wipte van het bed af. Bij de deur bleef ze even staan en ze keek om naar haar zus. 'Je komt toch echt naar beneden, hè?' vroeg ze aarzelend.

'Echt,' zei Elena.

Margaret glimlachte en liep de gang in.

Elena keek haar na en het drong weer tot haar door wat een geweldige tweede kans – of eigenlijk derde kans – ze had gekregen. Even koesterde ze zich in het heerlijke gevoel terug te zijn in haar geliefde ouderlijk huis, waarvan ze niet had gedacht dat ze er ooit nog zou wonen. Ze hoorde beneden het gekwetter van Margarets lichte stemmetje, en het diepere gebrom van Robert, die haar antwoord gaf. Ze had ondanks alles zo veel geluk dat ze eindelijk weer thuis was. Wat kon er fijner zijn dan dat?

Haar ogen vulden zich met tranen en ze kneep ze stijf dicht. Wat een stómme gedachte. Wat er fijner kon zijn? Als de kraai op de vensterbank Damon was geweest, als ze zou weten dat hij daar ergens buiten was, klaar om haar zijn flitsende, luie glimlach toe te werpen, of om haar moedwillig te irriteren zelfs, kijk, dát zou fijner zijn.

Elena deed haar ogen open, knipperde een paar keer en drong haar tranen terug. Ze mocht niet instorten. Niet nu. Niet nu ze op het punt stond haar familie terug te zien. Nu zou ze glimlachen en haar familie in haar armen sluiten. Later zou ze toegeven aan haar verdriet, aan de scherpe pijn in haar lichaam en zichzelf toestaan om te huilen. Ze had tenslotte alle tijd van de wereld om om Damon te rouwen, want zijn verlies zou nooit, maar dan ook nooit, ophouden met pijn doen.

3

De heldere ochtendzon scheen op het lange, kronkelende pad dat naar de garage achter het pension voerde. Dunne witte wolkenlierten joegen langs de lichtblauwe hemel. Het was zo'n vredig schouwspel dat je je bijna niet kon voorstellen dat er op deze plek ooit iets slechts was gebeurd.

De laatste keer dat ik hier was, dacht Stefan terwijl hij zijn zonnebril opzette, was het een woestenij.

Toen de kitsune in Fell's Church huishielden, was het een oorlogsgebied geweest. Kinderen die oorlog voerden met hun ouders, tienermeisjes die zichzelf verminkten, het dorp half vernietigd. Bloed op de straten, overal pijn en verdriet.

Achter hem ging de voordeur open. Stefan draaide zich snel om en zag mevrouw Flowers het huis uit komen. De oude vrouw droeg een lange zwarte jurk en haar ogen werden afgeschermd door een strooien hoed vol kunstbloemen. Ze zag er doodmoe uit, maar haar glimlach was vriendelijk als altijd.

'Stefan,' zei ze. 'De wereld is vanmorgen zoals hij hoort te zijn.' Ze kwam naar hem toe en keek hem met haar scherpe blauwe ogen vol medeleven aan. Het was alsof ze hem iets wilde vragen, maar op het laatste moment leek ze van gedachten te veranderen en ze zei: 'Meredith heeft gebeld, en Matt ook. Het lijkt erop dat iedereen het ondanks alles heeft overleefd en er heelheids van af is gekomen.' Ze aarzelde en gaf hem een kneepje in zijn arm. 'Bijna iedereen.'

Stefan voelde een pijnlijke steek in zijn borst. Hij wilde niet over Damon praten. Hij kon het niet, nog niet. Hij boog zijn hoofd. 'Wij zijn u veel dank verschuldigd, mevrouw Flowers,' zei hij, zorgvuldig zijn woorden kiezend. 'Zonder u hadden we de kitsune nooit kun-